JIGAL KRANT

De kosjere hamvraag

Martelkamers

Het jodendom heeft zich weer eens van zijn slechtste kant laten zien. Niet voor de eerste keer is de kosjere vleesindustrie beticht van flagrante dierenmishandeling. De afgelopen jaren werden rituele slachthuizen met de regelmaat van de klok ontmaskerd als barbaarse martelkamers. Dat leidde steevast tot veel ophef en schaamte. Na elke schokkende onthulling waren de verantwoordelijke rabbijnen er als de kippen bij om hun mea culpa's te prevelen en beterschap te beloven. Desondanks bleven schandalen zich aandienen.

De verborgen camera's van PETA, de grootste dierenrechtenorganisatie ter wereld, stonden dit keer opgesteld in Frigochaco, een slachthuis in Paraguay waar Ivriet de voertaal is. Meer dan 60 procent van het Israëlische rundvlees wordt door Israëlische handen in Zuid-Amerika geslacht. Het overgrote deel daarvan in één enkele slachtfabriek, die van Frigochaco.

De beelden, die vorige week woensdag getoond werden op de Israëlische televisie, tonen hoe runderen met elektrisch geladen stokken naar krappe boxen worden geleid. Daar wordt een ketting om een poot geplaatst, waarna de vloer uit de box wegvalt en de dieren ondersteboven op de slachthuisvloer terechtkomen. Tijdens het slachten worden de runderen in bedwang gehouden met behulp van neushaken en een instrument dat wat weg heeft van de haak waarmee zwemleraren ooit hun ongeduld botvierden op spartelende leerlingen. Na de slacht, worden de koeien aan één been opgetakeld en verder opengesneden. Soms nog bij bewustzijn.

De in Frigochaco gehanteerde methode werd al jaren geleden afgeschaft in Israëlische slachthuizen. Omdat de rituele slachtwetten vereisen dat een halssnede wordt toegebracht terwijl het dier op zijn rug ligt, wordt daar gebruikgemaakt van nauwsluitende kantelboxen. Een systeem dat minder stressvol, maar ook minder productief is.

600 kilo

Ter geruststelling: ook in Nederland maakt de *sjocheet,* de kosjere slachter, gebruik van een kantelbox. Daarmee kunnen twintig runderen per uur worden gedood. Slechts een fractie van het rendement van de methode met de kettingen, die met tachtig runderen per uur veel goedkoper is. Iets om bij stil te staan als je op vakantie in Israël een opvallend vriendelijk geprijsd stuk vlees besteld. Hoe vriendelijker de prijs, hoe onvriendelijker de slachtmethode.

Alvorens u stante pede kosjer vlees afzweert, geef ik u graag nog het volgende in overweging. Het is voor dierenactivisten gemakkelijk scoren met stiekeme beelden uit slachthuizen. Zelfs bij de meest humane slachtmethode gaan onschuldige dieren geheel tegen hun zin dood. Dat is geen prettig gezicht, zeker niet bij 600 kilo wegende beesten, die niet een-twee-drie het loodje leggen. En al helemaal niet wanneer het doodvonnis niet door een kille machine, maar door een vent met een groot mes wordt voltrokken. De bibberige opnames van de verborgen camera geven de beelden een extra verdacht sausje. Ik heb geen schokkende beelden uit slachthuizen nodig om me te realiseren dat mijn hamburger ooit rondliep en werd vermoord voor mijn genot. Ik heb veel bewondering voor vegetariërs, die zichzelf dat plezier onthouden. Zo manhaftig ben ik niet, al kook ik steeds vaker vleesloos.

Zou de bijbelse God drieduizend jaar na het verkondigen van Zijn voedselwetten nog altijd voorstander zijn van de handmatige, onverdoofde slacht? Ik kan het me eigenlijk niet voorstellen, hetgeen me voor een moreel dilemma plaatst: blijf ik klant bij Marcus, of stap ik over op verdoofd geslacht vlees van de biologische slagerij? Ik heb me die vraag al vaak gesteld, maar de switch heb ik (nog) niet gemaakt. Deels omdat het zou betekenen dat ik een deel van mijn vrienden en familie nooit meer te eten kan uitnodigen, maar toch vooral omdat ik een lafhartig gewoontedier ben. Kosjer is wat ik ken en misschien ook wel een beetje wie ik ben. ■

Blijf ik klant bij Marcus, of stap ik over op verdoofd geslacht vlees van de biologische slagerij?

7706_hamvraag.indd 1

16-11-16 15:22